

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

16. prosince 2010*

Ve věci C-537/08 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora, podaný dne 3. prosince 2008,

Kahla Thüringen Porzellan GmbH, se sídlem v Kahla (Německo), zastoupená M. Schüttem, S. Zühlkem a P. Wernerem, Rechtsanwälte,

účastnice řízení podávající opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž dalšími účastníky řízení jsou:

Evropská komise, zastoupená V. Kreuzschitzem a K. Grossem, jako zmocněnci, ve spolupráci s C. Koenigem, profesorem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: němčina.

Freistaat Thüringen, zastoupený A. Weitbrechtem a M. Núñez-Müllerem, Rechtsanwälte,

Spolková republika Německo, zastoupená M. Lummou a W.-D. Plessingem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano (zpravodaj), předseda senátu, J.-J. Kasel, A. Borg Barthet, E. Levits a M. Berger, soudci,

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. května 2010,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem žádá společnost Kahla Thüringen Porzellan GmbH Soudní dvůr, aby zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských

společenství ze dne 24. září 2008, Kahla Thüringen Porzellan v. Komise (T-20/03, Sb. rozh. s. II-2305, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud (nyní Tribunál) zamítl její žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Komise 2003/643/ES ze dne 13. května 2003, o státní podpoře poskytnuté Německem ve prospěch podniků Kahla Porzellan GmbH a Kahla/Thüringen Porzellan GmbH (Úř. věst. L 227, s. 12, dále jen „sporné rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Navrhovatelka, společnost založená v listopadu 1993, převzala v průběhu ledna 1994 pozemky, stroje a zařízení, jakož i 380 zaměstnanců společnosti v úpadku Kahla Porzellan GmbH. Posledně uvedená společnost, která vyráběla nádobí z porcelánu a jemné keramiky, sídlila ve spolkové zemi Durynsko, tedy v jednom z regionů, ve kterém lze případně poskytovat podpory podle čl. 87 odst. 3 písm. a) ES.
- 3 Komise Evropských společenství pro tento region schválila zejména dva obecné režimy podpor, a sice rozhodnutím ze dne 27. října 1993 program spolkové země Durynsko na podporu investic pro malé a střední podniky [KMU-Investitionsprogramm des Landes Thüringen (podpora č. N 408/93 – SG(93) D/19245 ze dne 26.11.1993, Úř. věst. C 335, s. 7)] a rozhodnutím ze dne 21. prosince 1994 program stanovící opatření na podporu zaměstnanosti v odvětví životního prostředí a sociálních služeb, jakož i na podporu mládeže na území bývalé NDR [podpora č. NN 117/92 – SG(95) D/341, Úř. věst. C 401, s. 2].
- 4 Ze sporného rozhodnutí plyne, že německé orgány veřejné moci v rámci uvedených režimů poskytly navrhovatelce v letech 1994 až 1999 23 finančních podpor v celkové výši 39,028 milionů DEM. Uvedená opatření zahrnují dotaci na podporu investic malých a středních podniků (MSP) ve výši 2,5 milionů DEM, kterou spolková země

Durynsko vyplatila v květnu 1994 (dále jen „opatření 15“), a dotace na podporu zaměstnanosti spojené s investicemi do ochrany životního prostředí ve výši 1,549 miliónu DEM, které v letech 1994 až 1996 poskytl Bundesanstalt für Arbeit (spolkový úřad práce) na základě § 249h zákona na podporu zaměstnanosti (Arbeitsförderungs-gesetz, dále jen „AFG“) (dále jen „opatření 26“).

- 5 Pokud jde o opatření 15, Komise v bodech 128 a 129 odůvodnění sporného rozhodnutí nicméně konstatovala, že není v souladu s dříve schváleným režimem podpor, jelikož navrhovatelka měla být v okamžiku udělení dotace považována za podnik v nesnázích, přičemž tato kategorie podniků byla z oblasti působnosti uvedeného režimu výslovně vyňata. Komise ostatně v mezidobí přijala rozhodnutí 2003/225/ES ze dne 19. června 2002 o programu spolkové země Durynsko na podporu investic pro malé a střední podniky a jeho použití v jednotlivých případech (Úř. věst. 2003, L 91, s. 1) (*neoficiální překlad*), jímž uvedený režim neschválila, jelikož byl používán, v rozporu se zvláštními ustanoveními režimu podpor schváleného Komisí, zejména na podniky v nesnázích.

- 6 Pokud jde o opatření 26, Komise v bodech 134 až 139 odůvodnění sporného rozhodnutí uvedla, že příslušné dotace nespádají pod režim stanovený v § 249h AFG, který schválila jako režim nepředstavující režim podpor. V této souvislosti Komise konstatovala, že schválený režim se vedle podniků pod správou Treuhandanstalt vztahoval na veřejné podniky, přičemž navrhovatelka byla v době poskytnutí dotčených dotací soukromým podnikem.

- 7 Komise tak vedle dalšího prohlásila opatření 15 a 26 za neslučitelná se společným trhem a Spolkové republice Německo uložila, aby přijala všechna opatření nezbytná k tomu, aby od navrhovatelky získala předmětné podpory zpět.

Žaloba k Soudu a napadený rozsudek

- 8 Žalobou k Soudu se navrhovatelka domáhala zrušení sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž se jí týká, přičemž na podporu svých návrhových žádání uvedla čtyři žalobní důvody. První tři důvody, které se týkaly výlučně opatření 15 a 26, vycházely z porušení článků 87 ES a 88 ES (první žalobní důvod), zásady právní jistoty (druhý žalobní důvod) a zásady ochrany legitimního očekávání (třetí žalobní důvod). Čtvrtý žalobní důvod, kterému zde již nebude věnována další pozornost, neboť kasační opravný prostředek s ním nesouvisí, se týkal několika nesprávných skutkových zjištění a nesprávného posouzení, jichž se Komise údajně dopustila.
- 9 V prvním žalobním důvodu navrhovatelka namítala, že dotčená opatření byla udělena v souladu se schválenými režimy podpor, a představují tedy existující podporu. Komise se tudíž tím, že se zpětnou účinností zavedla dodatečné podmínky pro uvedené režimy, o nichž se mylně domnívala, že představují nové podpory, dopustila porušení článků 87 ES a 88 ES.
- 10 Co se týče zaprvé opatření 15, Soud hned úvodem konstatoval, že schválený režim podpor byl určen – jak Spolková republika Německo potvrdila ve sdělení ze dne 26. srpna 1993 v odpovědi na dotaz Komise zaslany za účelem získání dodatečných informací – podnikům privatizovaným po roce 1989, které se „i když jsou zdravé, nachází v neutěšené finanční situaci“ (body 102 až 105 napadeného rozsudku).
- 11 Podle Soudu však odkaz na takovou finanční situaci musí být považován za odkaz na problémy spojené s přechodem z hospodářství plánovaného na tržní, a nikoli na problémy charakteristické pro podnik v nesnázích (bod 106 napadeného rozsudku). Krom toho skutečnost, že spolková země Durynsko oznámila rovněž program zvláště

určený na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích, potvrzuje, že posledně uvedené podniky pod dotčený režim nespádaly, což shledala i Komise ve sporném rozhodnutí (body 108, 109 a 111 uvedeného rozsudku).

- 12 Po tomto upřesnění Soud v bodě 133 napadeného rozsudku konstatoval, že se Komise konstatováním, že navrhovatelka byla podnikem v nesnázích, nedopustila zjevně nesprávného posouzení.
- 13 Z toho důvodu v bodech 134 a 135 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že se uvedený orgán oprávněně domníval, že podpora spadající pod opatření 15 nespĺnila podmínky pro její poskytnutí stanovené programem spolkové země Durynsko, a že tudíž měla být kvalifikována jako nová podpora ve smyslu čl. 88 odst. 3 ES.
- 14 Pokud jde zadruhé o opatření 26, Soud konstatoval, že podmínky stanovené v rámci schváleného režimu podpor zavedeného § 249h AFG nebyly dodrženy. Jak totiž Komise shledala ve sporném rozhodnutí, soukromým podnikům, jako je i navrhovatelka, toto ustanovení nepřiznávalo žádný nárok (body 175 a 180 napadeného rozsudku). Krom toho, jak uvedla sama Spolková republika Německo ve sdělení ze dne 29. července 1994, měla být tato opatření přijata v obecném zájmu a neměla sloužit soukromým zájmům určitého podniku (body 181, 182 a 185 uvedeného rozsudku). Tak se však v projednávaném případě nestalo (bod 186 téhož rozsudku).
- 15 Soud tak zamítl všechny argumenty týkající se porušení článků 87 ES a 88 ES i ve vztahu k opatření 26 (bod 203 napadeného rozsudku).

- 16 Ve druhém žalobním důvodu navrhovatelka namítala, že Komise tím, že ve sporném rozhodnutí vycházela z omezujících podmínek, které nebyly stanoveny v dotčených režimech ani v rozhodnutí o jejich schválení, porušila zásadu právní jistoty.
- 17 Soud tento žalobní důvod zamítl s tím, že se Komise při posuzování slučitelnosti opatření 15 se schváleným režimem podpor striktně omezila na posouzení podmínek stanovených v rozhodnutí o schválení tohoto režimu (bod 138 napadeného rozsudku).
- 18 Krom toho samy německé orgány ve svém sdělení ze dne 26. srpna 1993 každopádně výslovně vyloučily z dotčeného režimu podniky v nesnázích (bod 140 uvedeného rozsudku). S ohledem na toto sdělení tak bylo zjevné, že takovým podnikům nemohla být v souladu s tímto režimem poskytnuta podpora (bod 141 téhož rozsudku).
- 19 Soud proto dospěl k závěru, že Komise svým konstatováním, že opatření 15 nesplňovalo podmínky stanovené v programu spolkové země Durynsko na podporu investic MSP z důvodu, že navrhovatelka byla v době, kdy byla jeho příjemcem, podnikem v nesnázích, neporušila zásadu právní jistoty (bod 144 napadeného rozsudku).
- 20 Soud dále rozhodl, že Komise se při přezkumu slučitelnosti dotací spadajících pod opatření 26 se společným trhem omezila výlučně na posuzování jejich souladu s podmínkami stanovenými v rozhodnutí o schválení režimu zakotveného v § 249h AFG. Komise přitom v tomto rozhodnutí výslovně zmínila sdělení německých orgánů,

zejména sdělení ze dne 29. července 1994 upřesňující dosah uvedeného ustanovení, a toto sdělení v napadeném rozhodnutí správně vyložila a použila na dotčené dotace (bod 205 napadeného rozsudku).

- 21 Ve třetím žalobním důvodu navrhovatelka namítala porušení zásady ochrany legitimního očekávání, neboť Komise nezohlednila skutečnost, že dotčené režimy podpory ani rozhodnutí o jejich schválení neumožňovaly odhalit restriktivní omezení, která použila ve sporném rozhodnutí. Navrhovatelka zejména poukazovala na to, že hospodářský subjekt vykonávající svou činnost s péčí řádného hospodáře může předpokládat, že podpora není nová, jestliže splňuje všechny podmínky stanovené ve schváleném programu.
- 22 K tomu Soud nejprve v bodě 146 napadeného rozsudku připomenul, že právo domáhat se zásady ochrany legitimního očekávání náleží každému jednotlivci, který se nachází v situaci, ze které vyplývá, že správa Společenství u něj tím, že mu poskytla konkrétní ujištění, vyvolala podloženou naději.
- 23 V bodě 148 uvedeného rozsudku také připomněl, že nelze připustit, aby Komise přijala rozhodnutí o navrácení podpor na úkor příjemce, který dodržel příslušné podmínky uložené tímto orgánem v rozhodnutích o schválení.
- 24 Soud měl ovšem za to, že v daném případě tomu tak nebylo, neboť opatření 15 i opatření 26 bylo navrhovatelce poskytnuto v rozporu s podmínkami stanovenými v rozhodnutích o schválení programu spolkové země Durynsko na podporu investic MSP (bod 149 napadeného rozsudku) a s § 249h AFG (bod 207 uvedeného rozsudku).

- 25 Soud krom toho dospěl k názoru, že údajné neuvedení výslovného omezení týkajícího se podniků v nesnázích a soukromých podniků v dotčených režimech nebo ve vydáních *Úředního věstníku Evropské unie*, v nichž byly režimy zveřejněny, nemůže zakládat legitimní očekávání navrhovatelky v to, že dotace spadající pod opatření 15 a 26 byly uděleny v souladu s právem. Tato okolnost totiž nemůže být v žádném případě postavena na roveň konkrétním ujištěním Komise ohledně skutečnosti, že by podniky v nesnázích a soukromé podniky mohly požívat podpor podle programu spolkové země Durynsko na podporu investic MSP a podle § 249h AFG (body 150 a 208 napadeného rozsudku).
- 26 Pouze v souvislosti s opatřením 15 Soud rovněž uvedl, že navrhovatelka každopádně nebyla osvobozena, aniž se informovala o bezvadnosti podpory, která jí byla poskytnuta (bod 150 uvedeného rozsudku).
- 27 Soud dospěl k závěru, že všechny žalobní důvody, které navrhovatelka uvedla na podporu své žaloby, jsou neopodstatněné, a žalobu proto v plném rozsahu zamítl.

Návrhová žádání účastnic řízení o kasačním opravném prostředku

- 28 Navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž se týká opatření 15 a 26, jakož i rozhodnutí o náhradě nákladů řízení;

- zrušil čl. 1 odst. 2 písm. d) a g) sporného rozhodnutí, jakož i jeho článek 2 v rozsahu, v němž se týká opatření 15 a 26, nebo v každém případě v rozsahu, v němž je v něm nařízeno navrácení podpor vyplacených na základě těchto opatření;

 - podpůrně zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž Soud konstatuje, že dotace přijaté navrhovatelkou na základě opatření 26 je třeba v plné výši považovat za její zvýhodnění, a je tedy třeba žádat jejich navrácení, a

 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- ²⁹ Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- ³⁰ Navrhovatelka se na podporu svého kasačního opravného prostředku dovolává dvou hlavních důvodů kasačního opravného prostředku a jednoho podpůrného důvodu.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení zásady právní jistoty

Argumenty účastníků řízení

- 31 Svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Soud tím, že v bodech 97 až 111 a 138 napadeného rozsudku rozhodl, že režim na podporu investic MSP schválený Komisí od samého počátku stanovil omezení vztahující se na podniky v nesnázích, a dále tím, že v bodech 167 až 188 a 205 uvedeného rozsudku rozhodl, že režim podle § 249h AFG nebyl určen soukromým podnikům, porušil zásadu právní jistoty.
- 32 V tomto ohledu navrhovatelka poukazuje na to, že podle uvedené zásady musí být omezení ovlivňující režim státních podpor jasně a jednoznačně vyjádřena v samotném režimu podpor anebo v rozhodnutí o jeho schválení zveřejněném v *Úředním věstníku Evropských společenství* či v dopisu Komise potvrzujícím uvedené schválení, aby tak případní příjemci měli možnost zjistit, zda se na ně schválený program vztahuje, či nikoli.
- 33 Soud ovšem při výkladu působnosti dotčených programů pochybil, když zohlednil omezení, která navrhovatelka nemohla identifikovat, takže vůči ní nemohla být tato omezení uplatňována. Tato omezení totiž jasně nevyplývají ani ze schválených režimů podpor, ani ze zveřejněných dokumentů či z dokumentů, k nimž má navrhovatelka přístup, nýbrž nanejvýš z možného výkladu čistě interní korespondence mezi Komisí a německými úřady.

- 34 V důsledku tohoto pochybení pak Soud porušil zásadu právní jistoty a neprávem konstatoval, stejně jako Komise ve sporném rozhodnutí, že na dotace spadající pod opatření 15 a 26 schválené programy podpor nedopadají.
- 35 Komise zdůrazňuje, že schválení programu spolkové země Durynsko na podporu investic MSP i schválení týkající se režimu zavedeného § 249h AFG zaslala přímo a výhradně Spolkové republice Německo v rámci procesu vytváření právního vztahu výlučně mezi Komisí a uvedeným členským státem, jehož se příjemci podpory, v tomto konkrétním případě navrhovatelka, neúčastnili. Krom toho se uvedená schválení vztahovala nikoli konkrétně na dotace spadající pod opatření 15 a 26, nýbrž pouze na „obecný režim“ podpor, jehož případné příjemce Komise nemohla předem znát, na rozdíl od dotyčného členského státu. Příslušné orgány členského státu totiž o poskytování jednotlivých konkrétních dotací spadajících pod schválený režim podpor rozhodují samy.
- 36 A tak se navrhovatelka, jelikož nebyla adresátem žádného závazného rozhodnutí Komise, nemůže vůči tomuto orgánu dovolávat zásady právní jistoty. Porušení této zásady by naopak mohlo být namítáno vůči německým orgánům, jejichž povinností a odpovědností bylo dostatečně jasně informovat případné příjemce o konkrétních podmínkách pro poskytování vnitrostátních podpor v souladu se schválenými programy.
- 37 Komisi proto nelze přičítat pochybení německých orgánů, které vnitrostátní podpory poskytly v rozporu se schválenými režimy a s objasněními poskytnutými Komisi ohledně těchto režimů.

Závěry Soudního dvora

- 38 Zda je tento důvod kasačního opravného prostředku opodstatněný, závisí na posouzení, zda Soud tím, že v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že režimy schválené Komisí nedovolovaly poskytnutí dotací podnikům v nesnázích v případě opatření 15, respektive soukromým podnikům v případě opatření 26, porušil zásadu právní jistoty.
- 39 Pokud jde o opatření 15, je třeba připomenout, že Soud k takovému závěru dospěl poté, co se v bodech 97 až 111 napadeného rozsudku zabýval dosahem schváleného režimu podpor.
- 40 V rámci této analýzy nejprve uvedl, že s ohledem na sdělení německých orgánů ze dne 26. srpna 1993 – citované v bodě 10 tohoto rozsudku – v němž tyto orgány upřesnily oblast působnosti oznámeného programu podpor, Komise měla správně za to, že podniky v nesnázích jsou z působnosti uvedeného programu vyloučeny (body 108, 109 a 111 napadeného rozsudku).
- 41 Soud dále v bodě 110 rozsudku uvedl, že toto sdělení je součástí schváleného programu podpor, jelikož Komise považovala doplňující informace a upřesnění tam uvedené za relevantní pro své rozhodnutí o nevznesení námitek proti provedení oznámeného režimu, o čemž Spolkovou republiku Německo zpravila dopisem ze dne 26. listopadu 1993. To ostatně potvrzuje i skutečnost, že Komise v tomto dopise výslovně odkázala na citované sdělení ze dne 26. srpna 1993 (bod 104 uvedeného rozsudku).

42 Na základě uvedených zjištění Soud v bodě 138 napadeného rozsudku vyloučil jakékoli porušení zásady právní jistoty a rozhodl, že Komise sporným rozhodnutím nezavedla se zpětnou účinností dodatečné podmínky ve vztahu k podmínkám uvedeným v rozhodnutí o schválení dotčeného programu.

43 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, Soud tím, že dospěl k tomuto závěru, neporušil zásadu právní jistoty.

44 Je totiž třeba podotknout, jak Soudní dvůr již dříve rozhodl, že dosah rozhodnutí, jímž Komise nevznáší námitky proti režimu podpor oznámenému členským státem, je třeba stanovit nejen s odkazem na samotný text uvedeného rozhodnutí, z něhož bylo v *Úředním věstníku Evropských společenství* zveřejněno pouze jeho shrnutí, ale i s ohledem na režim podpor oznámený dotyčným členským státem (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 20. května 2010, *Todaro Nunziatina & C.*, C-138/09, Sb. rozh. s. I-4561, bod 31, a ze dne 14. října 2010, *Nuova Agricast a Cofra v. Komise*, C-67/09 P, Sb. rozh. s. I-9811, bod 64).

45 Žádost o dodatečné informace, prostřednictvím které si Komise vyžaduje dodatečné informace o působnosti režimu podpor oznámeného členským státem, a odpověď vnitrostátních orgánů na ni je třeba považovat za nedílnou součást oznámeného režimu podpor. To platí tím spíše, když jako v projednávaném případě Komise právě na základě těchto informací rozhodla, že proti dotyčnému režimu podpor nevznesla námitky.

- 46 Z toho vyplývá, že Soud správně konstatoval, že sdělení německých orgánů ze dne 26. srpna 1993 bylo součástí schváleného programu podpor, a tudíž dotace spadající pod opatření 15 nebyla poskytnuta v souladu s právem, neboť navrhovatelka byla v době poskytnutí této dotace podnikem v nesnázích.
- 47 V této souvislosti je však třeba poznamenat, že Spolková republika Německo, která samozřejmě měla uvedené sdělení k dispozici, se při provádění obecného programu podpor schváleného Komisí nemohla odchýlit od informací, které tomuto orgánu poskytla, ale naopak je měla zohlednit, aby jednotlivé vnitrostátní podpory byly poskytovány v souladu s nimi.
- 48 S ohledem na výše uvedené je proto třeba dospět k závěru, že navrhovatelka nemůže v souvislosti s opatřením 15 důvodně namítat porušení zásady právní jistoty.
- 49 Pokud jde o opatření 26, Soud poté, co se v bodech 167 až 188 napadeného rozsudku zabýval dosahem § 249h AFG, který zavádí režim schválený Komisí, konstatoval, že soukromé podniky nemohly být příjemci takových dotací, jako jsou dotace spadající pod toto opatření.
- 50 V rámci této analýzy nejprve uvedl, že s ohledem na sdělení německých orgánů ze dne 29. července 1994 – citované v bodě 20 tohoto rozsudku – v němž tyto orgány upřesnily oblast působnosti režimu zavedeného § 249h AFG, Komise rozhodla, že nevznese námitky vůči provádění takto stanovených opatření (body 172 a 173 napadeného rozsudku).

- 51 Soud dále dospěl k názoru, že upřesňující informace uvedené v tomto sdělení, z nichž plyne, že soukromým podnikům toto ustanovení nepřiznávalo žádný nárok, jsou relevantní pro stanovení přesného dosahu schváleného režimu a Komise je při konstataci, že zamýšlená opatření nepředstavují podporu ve smyslu článku 87 ES, skutečně zohlednila (body 175, 176 a 180 napadeného rozsudku).
- 52 Na základě těchto úvah Soud v bodech 205 a 206 napadeného rozsudku uzavřel, že Komise neporušila zásadu právní jistoty ani v souvislosti s opatřením 26, neboť se striktně omezila na posouzení slučitelnosti dotací spadajících pod toto opatření s podmínkami stanovenými v rozhodnutí o schválení dotyčného režimu.
- 53 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, Soud tím, že dospěl k tomuto závěru, neporušil zásadu právní jistoty.
- 54 S ohledem na úvahy uvedené v bodech 44 a 45 tohoto rozsudku je totiž namístě konstatovat, že sdělení německých orgánů ze dne 29. července 1994 bylo součástí schváleného programu podpor, pod nějž spadá opatření 26, a že Komise právě na základě informací tam uvedených rozhodla, že proti dotyčnému režimu podpor nevznesla námitky.
- 55 V důsledku toho Soud oprávněně dospěl k závěru, že tento režim nedovoluje poskytování dotací soukromým podnikům, jako je i navrhovatelka, a že podpory, které obdržela, proto nesplňují podmínky stanovené v uvedeném režimu.

- 56 Tvrzení o porušení zásady právní jistoty je tedy třeba zamítnout i pokud jde o opatření 26.
- 57 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba první důvod kasačního opravného prostředku jako neopodstatněný zamítnout v plném rozsahu.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení zásady ochrany legitimního očekávání

Argumenty účastníků řízení

- 58 Svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka namítá, že Soud porušil zásadu ochrany legitimního očekávání tím, že v bodech 150 a 208 napadeného rozsudku rozhodl, že skutečnost, že v rozhodnutích o schválení programu spolkové země Durynsko na podporu investic MSP a programu zavedeného § 249h AFG nejsou uvedena výslovná omezení, nemůže být postavena na roveň „konkrétním ujištěním“ Komise ve smyslu judikatury soudů Unie, která by u navrhovatelky mohla vyvolat legitimní očekávání, že opatření 15 a 26 jsou v souladu s právem.
- 59 Soud podle ní pochybil, když nepřihlédl ke skutečnosti, že navrhovatelka nemohla ve zveřejněné verzi dokumentace ke schváleným programům identifikovat případná omezení. Z toho důvodu se navrhovatelka mohla oprávněně domnívat, že dotace spadající pod uvedená opatření byly poskytnuty řádně, tedy v souladu s podmínkami

uloženými Komisí v souvislosti se schválenými programy, takže nemohla očekávat, že bude přijato rozhodnutí nařizující navrácení těchto dotací.

- 60 Navrhovatelka dále Soudu vytýká závěr, že „nebyla osvobozena od toho, aby se informovala o bezvadnosti přiznání podpory, která jí byla poskytnuta“ (bod 150 napadeného rozsudku). Takovou povinnost informovat se by totiž příjemce podpory mohl mít jediné tehdy, pokud by ohledně dosahu schválení, jehož předmětem byl daný typ podpor, existovala nejistota, kterou by mohl dotčený subjekt identifikovat, což ovšem není případ projednávané věci.
- 61 Komise tvrdí, že navrhovatelka se vzhledem k tomu, že není adresátem sporného rozhodnutí ani jí nejsou přímo určeny schválené programy – ty lze naopak použít na blíže neurčený počet podniků – nemůže důvodně dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání.
- 62 Komise dále tvrdí, že navrhovatelka každopádně musela očekávat, že jí dotace spadající pod opatření 15 a 26 budou odejmuty, neboť německé orgány při poskytnutí těchto dotací zjevně nedodržely podmínky stanovené v oznámených programech.

Závěry Soudního dvora

- 63 Podle ustálené judikatury, na kterou Soud ostatně správně odkázal v bodě 146 napadeného rozsudku, má právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání každý

jednotlivec, pokud u něj orgán Unie tím, že mu poskytl konkrétní ujištění, vyvolal podloženou naději (viz zejména rozsudky ze dne 24. listopadu 2005, Německo v. Komise, C-506/03, bod 58, a ze dne 18. července 2007, EAR v. Karatzoglou, C-213/06 P, Sb. rozh. s. I-6733, bod 33). Takovým ujištěním jsou bez ohledu na formu, ve které jsou sděleny, přesné, nepodmíněné a shodující se informace [viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 16. prosince 2008, Masdar (UK) v. Komise, C-47/07 P, Sb. rozh. I-9761, body 34 a 81].

- 64 Je přitom nutno konstatovat, že tuto judikaturu Soud v napadeném rozsudku uplatnil správně.
- 65 Jak totiž Soud konstatoval, neuvedení výslovného omezení v dotýčných režimech podpor nelze z povahy věci považovat za přesné, nepodmíněné a shodující se informace Komise poskytnuté navrhovatelce ohledně skutečnosti, že by tyto režimy dovolovaly poskytnutí podpor podnikům v nesnázích v případě opatření 15 nebo soukromým podnikům v případě opatření 26, a proto u ní ani nemohlo vyvolat legitimní očekávání, že jí dotace byly poskytnuty v souladu s právem.
- 66 Právě naopak, možnost poskytnout podporu takovým podnikům byla přinejmenším nejistá, takže neuvedení výslovného omezení nemohlo být základem pro konkrétní ujištění, která by u navrhovatelky mohla vyvolat jakékoli legitimní očekávání.
- 67 Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek neporušuje zásadu ochrany legitimního očekávání, takže i druhý důvod kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout pro neopodstatněnost.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 1 ES

Argumenty účastníků řízení

- 68 Svým třetím, podpůrným důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Soud porušil čl. 87 odst. 1 ES tím, že v bodech 193 až 201 napadeného rozsudku konstatoval, že dotace spadající pod opatření 26 je třeba považovat za státní podporu v jejich plné výši.
- 69 Tímto konstatováním ovšem vzhledem k tomu, že sporné rozhodnutí ponechává výpočet výše výhody, kterou navrhovatelka skutečně získala, na členském státu, porušil zásadu rozdělení pravomocí mezi Soud a Komisi. Krom toho nerespektoval judikaturu, podle které se výše výhody, kterou obdržel příjemce podpory, nepočítá na základě nákladů, které nese dotýčný členský stát, nýbrž na základě skutečných úspor, kterých tento příjemce dosáhl v důsledku obdržení nezákonné podpory.
- 70 Komise je opačného názoru a nepřipouští sebemenší porušení uvedené zásady, přičemž namítá, že Soud neposuzoval výši výhod poskytnutých navrhovatelce, nýbrž jasně odkázal na výši podpory, jak je uvedena ve sporném rozhodnutí. Dále se domnívá, že Soud při výpočtu výše výhody, kterou obdržela navrhovatelka na základě opatření 26, správně uplatnil kritéria stanovená judikaturou, neboť v bodech 196 až 198 napadeného rozsudku vycházel ze skutečných úspor, kterých navrhovatelka dosáhla díky přijatým mzdovým dotacím.

Závěry Soudního dvora

- 71 Zprvė je třeba na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, poznamenat, že Soud v bodech 193 až 201 napadeného rozsudku netvrdí, že dotace spadající pod opatření 26 je třeba považovat za státní podporu v jejich plné výši.
- 72 Právě naopak, jak správně namítá Komise, z citovaných bodů plyne, že Soud jasně odkazuje na výši výhod poskytnutých navrhovatelce tak, jak ji Komise uvádí ve sporném rozhodnutí, aniž se touto výší zabývá; tato výše je ostatně výslovně uvedena v bodech 18 a 192 napadeného rozsudku.
- 73 Za těchto okolností nelze obhájit tvrzení, že Soud šel nad rámec toho, co Komise rozhodla ve sporném rozhodnutí, a tím porušil zásadu rozdělení pravomocí mezi Soud a Komisi.
- 74 Zadruhé, pokud jde o údajné nerespektování judikatury Společenství, podle které se výše výhody počítá na základě skutečných úspor, kterých příjemce dosáhl v důsledku obdržení nezákonné podpory, je třeba konstatovat, že napadený rozsudek ve skutečnosti vychází ze správného předpokladu, že příjmy tvořené předmětnými dotacemi představují výhodu, kterou navrhovatelka obdržela.
- 75 V tomto ohledu je totiž nezbytné podotknout, že Soud v bodě 196 napadeného rozsudku shledal, že navrhovatelka byla „osvobozena od části nákladů (mzdové náklady)“ připadajících na práce, které provedla ve vlastním zájmu. Stejně tak v bodě 198

uvedeného rozsudku konstatoval, jak tvrdila Komise, že navrhovatelka „skutečně nenesla část nákladů, která odpovídá výši dotace, již obdržela“.

- 76 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba i třetí důvod kasačního opravného prostředku jako neopodstatněný zamítnout.
- 77 Jelikož kasačnímu opravnému prostředku nelze vyhovět na základě žádného z jeho důvodů, je namístej jej zamítnout.

K nákladům řízení

- 78 Podle čl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Podle čl. 69 odst. 2 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**
- 2) Společnosti Kahla Thüringen Porzellan GmbH se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.